

РЕШЕНИЕ

№ 2608

гр. София, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 39 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ

при участието на секретаря СИМОНА ПЛ. ГЕОРГИЕВА
като разглежда докладваното от ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ Гражданско дело № 20211110139233 по описа за 2021 година

К. К. К. е предявил срещу М. Н. И. иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД, с искане ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 1000 лв., частичен иск от 20000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в постоянен дискомфорт, нервност, нарушаване на житейския стереотип, накърняване доброто име и чест, негативни емоции, причинени от подадени жалби от ответницата до Столична община и 06 РУ- СДВР срещу ищеца в периода от 2009 г. до 2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 05.07.2021 г., до окончателното плащане на сумата.

Ищецът твърди, че ответницата без причина подава жалби срещу него до 06 РУ-СДВР с обвинения, че ищецът я преследвал физически и психически и я е обиждал, както до Столична община за извършено незаконно строителство. Навежда доводи, че тези жалби, подавани в периода от 2009 г.- 2021 г. уронват неговата чест и добро име в обществото, водят до загуба на време да дава обяснения, причиняват му дискомфорт и нервност, заради което претендира обезщетение. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа исковата молба и претендира разноски, за което представя списък по чл. 80 от ГПК.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът не е депозирал отговор на исковата молба. Пред съда страната оспорва исковата молба и моли за отхвърляне на исковете.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото е представена жалба с вх. № ***** от 28.04.2021 г. до

директора на ДНСК с оплаквания за извършено от страна на ищеца незаконно строителство. Представено е и писмо с изх. № ***** от 10.05.2021 г. от ДНСК до кмета на район „Витоша“, с което са дадени указания за извършване на проверка във връзка с подадената жалба от 28.04.2021 г.

По делото е представена и жалба с вх. № *****/12.03.2021 г., до кмета на район „Витоша“, в която са изложени твърдения за извършено незаконно строителство от страна на ищеца, като от представеното по делото писмо вх. № *****/-3//02.06.2021 г. по случая била образувано проверка.

По делото е постъпило писмо с изх. № *****/2022 от 23.12.2022 г. от СДВР, 06 РУ, към което писмо са приложени три преписки по жалби на ответника срещу ищеца, като жалбите са били подадени на 03.07.2012 г., 23.09.2014 г. и от 31.03.2016 г., като и по трите преписки са съставени протоколи за предупреждение по чл. 56 от ЗМВР /отм./ на ищеца и са били прекратени. В преписката се съдържа и жалба подадена от К. К. срещу М. И. от 11.07.2012 г., която е приключила с предложение за прекратяване поради липса на престъпление и съставяне на протокол по чл. 56 от ЗМВР /отм./. В писмото са посочено, че имало още шест преписки, които били по подадени сигнали от М. И. срещу К. К. за осъществен тормоз, а именно 16.02.2011 г., 05.02.2019 г., 15.02.2021 г., 09.03.2021 г., 25.03.2021 г., както и на 12.05.2021 г., които преписки били изпратени в СРП.

Разпитван е свидетеля К.Ж., чийто показания съдът цени по чл. 172 от ГПК, доколкото същата се дъщеря на ищеца. Свидетелят посочва, че познавала ответника, тъй като тя живеела на адрес /административен адрес/ и била съсед на ищеца. Посочва, че доста често ищецът се оплаквал, че постоянно ходи в полицията, тъй като имало подадени жалби срещу него, като това ходене в полицията било регулярно и постоянно, като продължавало от 2014 г. до днес. Посочва, че в ищеца се усещало непрестанно напрежение и постоянно очакване, че когато му звъннел телефонът ще бъде от полицията, за да го викат, да дава обяснения. Свидетелят твърди, че ищецът бил пенсионер, но работел и не можел да си свърши работата и непрекъснато го мислел, като закъснявал със задачите, който трябвало да свърши, което му се отразява в отношенията с хората, с които извършвал обща дейност. Имало период от време, в който всеки път когато го видела това била единствената тема за разговор, дали няма да изскочи нещо ново от някъде, дали няма да бъде написано нещо ново, като цяло тази тема присъствала в техните разговори.

Разпитван е и свидетеля С.С., която посочва, че познавала както ищеца така и ответника, тъй като била техен съсед. През 2019 г. купили етаж от къща с адрес /административен адрес/ и живяла там до 2021г., когато продала етажа, поради психическия тормоз, който бил налаган от ответника. Посочва, че ответникът непрекъснато налагал психически тормоз над съседите и те не могли да работят нормално, тъй като им се прекъсвала работата. Ищецът се е оплаквал, че непрекъснато бил викан в полицейското управление. Посочва, че ищецът бил споделил, че не се чувствал пълноценен в работата си, като свидетелката знаела, че ищецът пишел книги.

Съгласно разпоредбата на чл. 45 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи че в резултат на противоправно поведение на ответника – подавани жалби в периода 2009 г.-2021г., е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в постоянен дискомфорт, нервност, нарушаване на житейския стереотип, накърняване доброто име и чест, негативни емоции; причинна връзка между деянието и вредата. Във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното /чл. 45, ал. 2 ЗЗД/, като в тежест на ответника е при оспорване да обори презумпцията, доказвайки по несъмнен начин липсата на вина на делинквента.

Следва да бъде посочено, че гражданите имат право да се обръщат към надлежните органи и да излагат обстоятелства, които са им известни. Жалбоподателят е добросъвестен и когато посочените от него обстоятелства не бъдат установени. Носителят на едно субективно право е свободен да прецени дали и кога да го упражни или въобще да не го упражни. Затова упражняването на материално и процесуално право поначало е правомерно. Това обаче не изключва възможността за злоупотреба с право. Злоупотреба с право /т. е. противоправно поведение/ е налице, когато жалбата не е отправена с цел обстоятелствата да бъдат проверени и да бъдат взети необходимите мерки, а когато жалбоподателят знае, че обстоятелствата са неверни и подава жалбата, за да навреди другиму или за да накърни друг обществен интерес. Злоупотребата с право е противоправна, тя е налице, когато правото се упражнява недобросъвестно - за да бъдат увредени права и законни интереси на други /чл. 57, ал. 2 от Конституцията/, но също и в противоречие с интересите на обществото /чл. 8, ал. 2 ЗЗД/. Отговорността за вреди от злоупотреба с право по правното си естество е деликтна и противоправността се изразява в недобросъвестното упражняване на законно признато право, като доказването на недобросъвестността е в тежест на пострадалия. И при злоупотребата с право вината на дееца се предполага до доказване на противното, но вината в гражданското право не е субективното отношение на дееца към деянието /както в наказателното право/, а неполагане на дължимата /от добрия стопанин или добрия търговец/ грижа.

В конкретния случай съдът приема, че по делото не е установено през процесния период ответникът да е провел противоправно поведение, в следствие на което ищецът да е претърпял вредите, за обезщетение на които е предявен искът. Действително, по делото се установи, че ответникът е подал три жалби на 03.07.2012 г., 23.09.2014 г. и от 31.03.2016 г. срещу ищеца до СДВР, 06 РУ. Жалбите са мотивирани и съдържат твърдения за нарушени права и възникнали спорове между съседи, поради което и съдът приема, че от съдържанието на тези жалби не може да се обоснове извод, че поведението е проведено от ответника с ясно съзнание, че изложените от него обстоятелства са неверни и целта не е била защита на нарушени права, а само да се навреди на ищеца. Други доказателства, от които да може да се обоснове извод, че това са били мотивите на ответника към този момент да подаде жалбите не са ангажирани, а в тежест на ищеца е било да го направи по делото. По отношение на останалите сигнали подавани от ответницата видно от писмо с изх. № *****/2022 от 23.12.2022 г. от СДВР, 06 РУ същите

след извършените действия по разследването са били изпратени в СРП, като няма събрани доказателства за тяхното приключване. Следва да бъде посочено, че и по отношение на тях не са ангажирани никакви доказателства, че ответникът е злоупотребил с правото си да сезира компетентните държавни органи. Не може да приеме, че ответникът с подаването на сигналите и жалбите за извършване на проверки от съответните държавни органи е имал за цел злоупотреба с права, още повече като се вземе предвид и контекста на влошените отношения между съседите на адреса, което се посочва и от свидетеля Желева. В тази връзка следва да се посочи, че в представената преписка от СДВР, 06 РУ се намира и жалба подадена от ищеца срещу ответника, касаеща именно влошените отношения в резултат на междусъседски спорове между страните. По отношение на твърденията в исковата молба за подаване на жалби от страна на ответницата срещу ищеца до Столична община, то съдът намира, че по делото не се установи такива да са подавани. В случая действително са представени две жалби, касаещи незаконно строителство адресирани до ДНСК и кмета на район „Витоша“, но същите са със заличени лични данни и не може да се установи, че са подадени именно от ответника по делото, като в тази връзка не са и правени никакви доказателствени искания от страна на ищеца. Дори и да се приеме, че същите са подадени от ответницата, то с оглед на събраните доказателства също не може да се направи извод за злоупотреба с право.

При така възприетото и от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема, че по делото не е установено поведението на ответника да представлява злоупотреба с предоставените му права, тоест че е знаел, че правото му не съществува, но въпреки това е предприел действия по упражняването му с цел да навреди на ищеца. Само при такава хипотеза поведението на ответника би могло да се приеме за укоримо и подробни съображения за този извод съдът изложи по-горе. В тежест на ищеца е било да установи тези обстоятелства, а доказателства за същото по делото не са ангажирани. Следователно, по делото не се установява ответникът да е злоупотребил с правото си да се обръща за съдействие до държавните органи, съответно – да е имал за цел за увреди интереса на ищеца, поради което и поведението на ответника не е противоправно. При липсата на доказателства за първия елемент от фактическия състав на предявеното от ищеца право, не следва да бъдат обсъждани събраните по делото доказателства във връзка с останалите подлежащи на установяване по делото обстоятелства, поради което и настоящата инстанция приема, че така предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли.

По отговорността на страните за разноски:

При този изход на спора на ищеца не следва да му се присъждат разноски. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ответникът би имал право на разноски, но доколкото такива не се претендират на страната не следва да се присъждат.

Воден от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. К. К., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/, срещу М. Н. И., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/, иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД за осъждането на М. Н. И. да заплати на К. К. К. сумата от 1000 лв., частичен иск от 20000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в постоянен дискомфорт, нервност, нарушаване на житейския стереотип, накърняване доброто име и чест, негативни емоции, причинени от подадени жалби от ответницата до Столична община и 06 РУ-СДВР срещу ищеца в периода от 2009 г. до 2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 05.07.2021 г., до окончателното плащане на сумата.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____